

[J. Oskar Andersen.]

radikale; og derfor maa jeg henstille, om dette Udvalg ikke kan blive forøget med nogle andre.

Vanggaard: Jeg vil sige til den højtærede Undervisningsminister, at jeg paa-stod ikke, at de gamle, som raadede den Gang, ikke ogsaa var ensidige, jeg sagde blot, at de var dog ikke mere ensidige, end at de ogsaa tillod andre at leve, selv om den højtærede Minister maaske ogsaa med Rette kan fremdrage et enkelt Eksempel paa, at en har været uheldig under begge Retninger. For øvrigt stillede den højtærede Undervisningsminister sig som en Guddom, der svæver over de stridende Vande, og der fremkom jo ikke saadan mange Løfter i den Tale, den højtærede Undervisningsminister holdt, kun Løftet om at undersøge, om Akademiet følger sin Undervisningsplan. Jeg vil udtale min Anerkendelse af, at det sker, men jeg nævnte jo ogsaa visse andre Ting, som en aarlig Udstilling, eventuelt en 10 Aars Udstilling af Kunstmuseets Indkøb, og jeg nævnte en mindre ensidig Sammensætning af Udstillingskomiteen. Jeg skal slet ikke kræve Svar i Dag, enhver skal have sin Tid. Nu maa vi se, hvad der sker under den højtærede Undervisningsministers Styre, inden alt for lang Tid, naturligvis, og derefter maa vi saa tage vor Stilling, ogsaa til den Tale, som blev holdt her i Dag.

Undervisningsministeren (Borgbjerg):

Til det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen, som billigede, at Ministeren skal være liberal paa disse Omraader, men tilføjede, at det ikke var det samme som at være passiv, skal jeg kun bemærke, at da Charlottenborg-Komiteen nægtede at udleje sine Lokaler til Kunstnerforeningen af 18. November, førte jeg en Række langvarige, alvorlige Kampe, der endte med, at jeg *beordrede* Charlottenborg-Komiteen til ikke at være intolerant, men til at være tolerant, til at udleje ogsaa til Retninger, som ikke faldt sammen med dem, der var de raadende der. I den Anledning angreb et af de Konservatives københavnske Hovedorganer mig for, at nu vilde jeg til at spille Diktator... (*Korsgaard:* Hvad er det for et?) .... „Nationaltidende“.

Ordføreren (L. D. Rasmussen): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard fordybede sig jo stærkt i Spørgsmaalet om Rosenborg Have og mente, at det var realiter at lave hele Rosenborg Have om. Men det

ærede Medlem har dog ikke turdet driste sig til at sige, at her var Tale om Vandalsisme, at her var Tale om at foretage noget, der vilde ødelægge Haven eller gøre den saaringe, at den vilde miste sin Tiltrækning som Opholdssted. Det turde det ærede Medlem ikke. Her kan være Tale om forskellig Smag, men det ærede Medlem kan dog ikke mene, at hans Smag alene skulde være afgørende. Derfor kan man se bort fra Smagsretninger.

Der er altsaa Tale om at foretage en Forandring i selve Havens Udstyr saavel med Hensyn til Vegetationen som ogsaa med Hensyn til selve dens Anlæg, under Hensyn til den trafikmæssige Del, nemlig Benyttelsen af Haven som Bindeled mellem de forskellige Trafikaarer, og det forekommer mig, at dette er i høj Grad fornuftigt. Og der har aldeles ikke været noget Presseri for at faa denne Sag frem just nu. Der har været gjort Forarbejder paa denne Sag gennem flere Aar, altsaa gennem et betydeligt Tidsrum. Først nu foreligger det gennemtænkt, overvejet, udarbejdet og beregnet, og man ønsker det saa gennemført. At det just skulde være saa nødvendigt at opsætte det til 1932, fordi dette Aar vil blive meget værre end 1931, forstaar jeg ikke rigtig. Det er nærmest, som om det ærede Medlem spiller Rollen som Sortseer paa lang Sig, og det er noget, som forekommer mig at være ret ilde anbragt. Men da Bevillingen strækker sig over 4 Aar, vil naturligvis ogsaa Finansaaret 1932—33 komme med.

Det ærede Medlem fordybede sig ogsaa en hel Del i det kongelige Teater. Jeg skal ikke egentlig følge ham paa denne Vej. Jeg har ikke Forudsætningerne for at kunne afgøre, hvem der egentlig har Skylden og Ansvar for den Uro, der var om det kongelige Teater, dels indbyrdes blandt Personalet og dels mellem de ledende og Personalet. Jeg har kun en dunkel Anelse om, at der blev pustet rigeligt til Ilden af sensationslystne Kræfter, og at disse Kræfter skulde have udrettet noget godt for det kongelige Teater eller for Kunstnerne der, det er ganske givet udelukket. Der var mange Mennesker, som jeg talte med den Gang, Folk fra alle Lejre, der i virkelig Alvor gav deres Mening til Kende paa den Maade, at de sagde, at hvis man ikke snart kunde finde saa megen Fornuft paa det kongelige Teater og i dets Personale, at de kunde arbejde sammen i Fred og Ro og sørge for at faa deres Arbejde gjort bedst muligt, saa maatte det Tidspunkt komme, da man mulig maatte overklippe Traaden mellem Statskassen og det kongelige Teater. Saadan Tanker kom frem den Gang, og jeg tror, disse